

Kl. 19:06

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

FN er vel nok den organisation og den institution, der mest af alt binder verden sammen, binder alle verdens lande sammen i en fælles forståelse for hinanden, i en fælles mulighed for at samtale, for at løse konflikter og for i det hele taget at nå at lære hinanden bedre at kende.

Med FN kan landene på kvalificeret vis forsøge at holde hinanden fast på dydens smalle sti og afhjælpe globale problemer og udfordringer. Det er præcis det, som FN er rigtig god til. FN spiller en vigtig rolle på rigtig mange områder, og lad mig bare nævne Sikkerhedsrådet, herunder kampen mod terrorisme; der er fødevareresituationen, der er de områder, der vedrører sundhed, flygtninge, kultur og undervisning, tortur, børn, miljø og klima, udvikling, menneskerettigheder, folkeret, ja, der er utrolig mange ting, som jo har det tilfælles, at det er globale anliggender, hvor der er behov for at have en fælles global spiller eller aktør, som kan gribe ind og gøre nogle ting, gøre verden til et bedre sted at leve for os alle sammen.

Senest har vi jo så ladet os fortælle, at FN nu også skal i gang med at tage sig af pirateri. Fra konservativ side har vi jo presset hårdt på, for at der bliver gjort noget ved hele problemstillingen omkring pirateri. Problemet med pirater er jo, at de sejler rundt ude i rum sø, og hvem skal så tage sig af dem, når de begår deres forbrydelser? Landene har nødvendigvis ikke jurisdiktion til at kunne tage sig af de problemer, og der er det hensigtsmæssigt, at man netop har en fælles mulighed for at lave en global aftale om, hvordan man håndterer de problemer, således at verdenshandelen kan fortsætte. Det er så noget, vi har presset på for, at FN skulle tage sig af, og den danske regering har netop rettet henvendelse til FN og sagt, at det er en god idé at kigge på det, og FN har svaret, at man sådan set er enig i det. Så det arbejde er sat i gang, og det er vi glade for.

FN's styrke er, at alle landene er med, det er en styrke; at vi der har muligheden for at tale sammen om globale udfordringer og om problemer, der skal løses, og hvordan vi finder fælles løsninger på dem. Det skal vi blive ved med, for som udenrigsministeren siger, er der ikke noget alternativ. Det er stedet at diskutere internationale problemer og løsninger på dem.

Der er selvfølgelig også nogle svagheder ved FN, det er der ingen tvivl om, for i og med at alle

lande er med og alle skal være enige, ja, så bliver det hurtigt kompromisernes kompromis, når man skal finde ud af at have en fælles holdning til tingene. Sådan må det være. Der er heller ingen tvivl om, at FN er en noget bureaukratisk organisation, og mange gange er FN også lidt langsommelig – i hvert fald i forhold til mit temperament – men hellere, at det går lidt langsommere, så man finder hinanden i fælles forståelse.

Så er der hele spørgsmålet om Sikkerhedsrådet, som jo skal være handlekraftigt, og hvis det skal have en eksistensberettigelse, skal det være meget handlekraftigt, og der tror jeg på, at der er behov for reformer i Sikkerhedsrådet, således at dets sammensætning reflekterer verden af i dag bedre.

Jeg tror også, det er vigtigt, at de demokratiske lande i FN sørger for at arbejde endnu tættere sammen, sørger for at arbejde bedre sammen forud for forskellige møder og lægger en slagplan, en strategi for, hvordan man i højere grad kan komme til at påvirke processerne, således at når vi sidder ved forhandlingsbordene, har de demokratiske lande på forhånd afklaret, hvilken vej man vil gå, og hvordan strategien skal være, således at det bliver nemmere for de demokratiske lande at overbevise resten af landene om, hvad vej vi skal gå. Så forandringer og forbedringer er der også behov for i FN, men der er som sagt ikke noget alternativ til FN.

Fra konservativ side kan vi kun afvise forespørgernes idé om, at man skulle lave et sådant demokratiernes eget FN. Hvis man lavede sådan nogle adgangskriterier, ville det for det første være meget, meget vanskeligt at definere, præcis hvad adgangskriterierne skulle være, og det andet, der gør sig gældende, er så, hvem der skal afgøre, hvornår de lande, der til tider er demokratiske og til tider ikke er demokratiske, skal være med og ikke skal være med. Men det er ren teknik, og det kunne man måske godt løse.

Det helt overordnede, store problem er jo, at hvis man gjorde det, ville man komme i en situation, hvor man skubbede de lande fra sig, som man netop har et enormt behov for at holde tæt ind til sig og tale med, samtale med og påvirke i en positiv retning. Det kan man ikke, hvis man har skubbet dem fra sig. Derfor er vi nødt til at have alle med, og derfor er vi nødt til at få det bedst mulige ud af det og sørge for at påvirke de andre lande, således at vi netop får demokratiet udviklet og udbredt til hele verden.